

TAYLOR GRAY

STARLIGHT MOUNTAIN

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Taylor Gray
Oorspronkelijke titel: *Starlight Mountain*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: Designs by Lotte
Omslagbeeld: © Vecteezy, Magnific, Envato Elements
Illustratie Autumn Falls: © Laura Hall
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2233 8
ISBN 978 94 027 7867 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk september 2026

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollins-Publishers Ltd, London, Great Britain.

Taylor Gray asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

STARLIGHT-GEBERGTE

AUTUMN FALLS

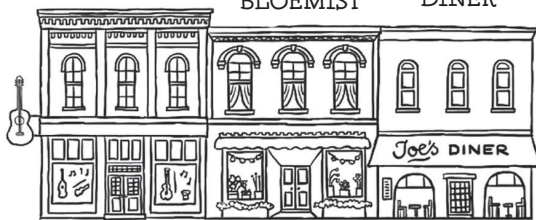
STARLIGHT-
APPELBOOMGAARD

SNELWEG

THE
MUSIC BOX

BLOEMIST

JOE'S
DINER

AUTUMN
FALLS-
THEATER

HANK'S
SUPPLY
STORE

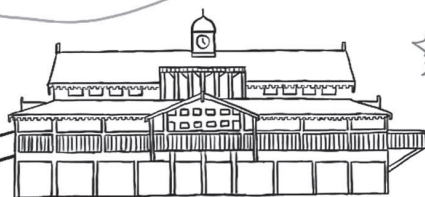

MAIN STREET

REDEMPTION RIVER

SILVER H. POLO CLUB

SNELWEG

CHARLIE'S
GYM

BROODJES- SUPER- PIZZERIA
ZAAK MARKT GINO

THE FIRESTONE

WIJKCENTRUM
& TUINEN

KERK

Playlist

Slow Dance - Clairo	♥
Swan Lake - Pyotr Ilyich Tchaikovsky	♥
Stubborn Love - The Lumineers	♥
jealousy, jealousy - Olivia Rodrigo	♥
Sign of the Times - Harry Styles	♥
Come Back ... Be Here - Taylor Swift	♥
Gypsy - Fleetwood Mac	♥
No Control - One Direction	♥
Kiss Me - Sixpence None The Richer	♥
Starlight - Taylor Swift	♥
Mr. Brightside - The Killers	♥
Light On - Maggie Rogers	♥
Everywhere, Everything - Noah Kahan	♥
decode - Sabrina Carpenter	♥
Your Song - Ewan McGregor	♥
Risk - Gracie Abrams	♥
St. Elmos Fire - John Parr	♥
Wildest Dreams - The Native	♥
So Easy - Olivia Dean	♥
If I Could Change Your Mind - HAIM	♥
Peer Pressure - James Boy, Julia Michaels	♥
You're Gonna Go Far - Noah Kahan	♥
Spring Into Summer - Lizzy McAlpine	♥
Red - Taylor Swift	♥

Hoofdstuk 1

Willow Carter wilde niet in Autumn Falls zijn. Ze wilde niet toekijken hoe de zon als een dikke, rijpe perzik achter het Starlight-gebergte opkwam, of zien hoe het licht opflikkerde tussen de dennenbomen. Het enige wat ze wilde, was in New York zijn, waar de wolkenkrabbers de lentezon tegenhielden en schaduwen wierpen over de trottoirs.

Maar New York had haar in de steek gelaten. Of liever gezegd, zij had New York in de steek gelaten. Ze was door de Cordelia Street Ballet Company naar huis gestuurd om uit te rusten en te herstellen. Elke keer als ze daaraan dacht, schoten haar ogen vol en kneepte ze die stijf dicht. Maar in het donker zag ze steeds hetzelfde moment voor zich: op het podium, toen haar knie het begaf en onder haar wegklapte. Dan zag ze de toneelvloer voor zich, waar ze als een lappenpop op neerkwam; de tijd leek stil te staan, de stekende pijn in haar pols toen ze haar val probeerde te breken, de zijkant van haar hoofd die hard tegen de houten vloer sloeg, het geschokte naar adem happen van het publiek en de plotselinge stilte van het orkest.

Willow huiverde op de achterbank van de taxi. Uit alle macht probeerde ze het moment niet steeds opnieuw te beleven, zichzelf niet telkens weer te martelen. Van alles wat ze

voelde, vrat de frustratie het meest aan haar. Meer nog dan de pijn.

Toen de taxi stopte voor het huis van de Silver Sky-ranch – haar ouderlijke woning – tastte Willow in haar tas en voelde het plastic mapje met haar trainingsprogramma voor actief herstel en het adres van de plaatselijke fysiotherapeut. Deze papieren stelden haar gerust, want die maakten duidelijk dat dit allemaal maar tijdelijk was, dat ze met hard werken en doorzettingsvermogen snel weer terug zou zijn in haar normale leven.

‘Lieverd, waarom heb je me niet verteld hoe laat je vlucht aankwam? Dan had ik je kunnen ophalen van het vliegveld.’ Martha Carter, Willows moeder, was de voordeur van het ranchhuis al uit en liep op haar dochter af, nog voordat Willow het portier goed en wel had geopend.

‘Ik kon prima een taxi nemen, hoor,’ antwoordde Willow. Ze nam even de tijd om zich te herpakken voordat ze naar de achterkant van de auto liep, waar de chauffeur haar koffer uit de kofferbak hees.

Meteen haastte haar moeder zich langs haar heen om de koffer over te nemen. ‘Je mag niets doen wat te zwaar is.’

Even vroeg Willow zich af of het nog niet te laat was om gewoon weer in de auto te stappen. ‘Ik kan best mijn eigen koffer dragen, mam,’ protesteerde ze, maar er was geen sprake van dat haar moeder de koffer zou teruggeven. Met een zucht gaf Willow het op. Ze betaalde de chauffeur en was zich er intussen zeer van bewust dat de hand van haar moeder vlak bij haar bleef, klaar om haar op te vangen als dat nodig was.

De keuken rook naar verse koffie. Op tafel stond brood, naast allerlei soorten zelfgemaakte jam. ‘Er is ontbijt, als je wilt.’

‘Ik heb in het vliegtuig iets gegeten,’ antwoordde Willow.

Normaal gesproken zorgden dit soort huiselijke lekkernijen ervoor dat ze tijdens een paar dagen vakantie met plezier in een stoel neerplofte en dikke plakken gezouten boter op warm brood smeerde. Nu voelde het verstikkend. Alsof ze een vogel met een gebroken vleugel was, die nooit meer zou worden vrijgelaten.

‘Een kop koffie dan?’ stelde haar moeder voor. ‘We kunnen buiten gaan zitten, het is prachtig weer.’

‘Ik vind het prima hierbinnen.’ Haar toon was die van een opstandige tiener, maar daar kon ze niets aan doen. Het liefst was ze naar haar kamer gegaan en had ze de deur achter zich dichtgetrokken.

Haar moeder trok een stoel voor haar naar achteren en stak een hand uit om haar te begeleiden.

‘Ik ben geen invalide, mam!’ beet ze haar toe, ook al vond ze het meteen vreselijk dat ze dit deed.

Haar moeder deed een stap achteruit en hief haar handen op. ‘Sorry.’

Vanuit de deuropening klonk een stem. ‘Kijk eens aan. Een en al zonneshijn.’

Willow draaide zich om en zag haar broer Noah staan, die met zijn armen over elkaar en een opgetrokken wenkbrauw toekeek hoe zij met hun moeder omging. Meteen voelde ze zich schuldig. Ze draaide zich weer naar haar moeder. ‘Sorry, mam. Ik ben alleen...’

‘Het is goed, lieverd.’ Haar moeder schonk koffie in. ‘Het is altijd lastig als je niet helemaal jezelf bent.’

‘Ik ben mezelf. Het gaat prima,’ antwoordde Willow met een vleugje wanhoop. Waarom luisterde niemand naar haar? Het was precies zo gegaan toen ze de medisch directeur van het balletgezelschap had proberen duidelijk te maken dat ze alleen een paar dagen rust nodig had. Dat ze met nog een cor-

tison-injectie prima verder kon. Dat ze de pijn best aankon.

Haar moeder reageerde niet. Ze hield alleen de koffiepote omhoog. 'Noah?'

'Graag.' Noah trok de stoel tegenover Willow naar achteren. Hij liet zich erop zakken, kneep zijn ogen iets samen en vroeg: 'Dus, wat is er gebeurd?'

'Niets.' Ze bond haar haren opnieuw vast en voelde zich ongemakkelijk onder zijn onderzoekende blik. 'Ik heb alleen een probleempje met mijn knie.'

Achter zich hoorde ze haar moeder afkeurend snuiven. De periode direct na haar val was een beetje wazig geweest. Door de medicijnen was ze slaperig en kwetsbaar. Toen ze de zachte bezorgdheid in de stem van haar moeder hoorde, kon ze zich vaag herinneren dat ze huilend aan de telefoon had verteld hoe zwaar het was geweest om al die tijd door te blijven gaan, door de pijn heen.

Noah dacht even na. 'Dus je neemt wat tijd om beter te worden?'

Willow haalde haar schouders op. 'Blijkbaar.'

De blik die Noah en haar moeder met elkaar wisselden toen zij met de koffie terugkwam, bezorgde Willow de kriebels.

Haar moeder had een heleboel vragen. Ze wilde precies weten wat de artsen hadden gezegd en hoe de aanbevolen fysiotherapeut heette. Ook kwam ter sprake dat Willow misschien eens naar haar knie moest laten kijken door Maeve, de vriendin van haar broer Brodie, die arts was op de spoedeisende hulp. Willow kreeg het warm. Ze voelde dat Noah naar haar keek.

'En wat gebeurt hier allemaal?' vroeg ze, om van onderwerp te veranderen.

Noah rekte zich uit en rolde met zijn schouders. Hij droeg een versleten T-shirt, had zich duidelijk al een week niet ge-

schoren en zijn lange, ruige haar zat achter zijn oren. Hij zag er bijna verwilderd uit, en juist op zulke momenten was hij het gelukkigst. 'Hetzelfde als altijd.' Toen viel hij even stil. 'Ik heb trouwens laatst een paard gekocht. Ze doet me een beetje aan jou denken.'

Willow fronste. 'Waarom?'

'Omdat ze een ongelooflijke lastpost is.' Noah grijnsde.

Willow wierp hem een vernietigende blik toe.

Met haar hoofd een beetje schuin mopperde haar moeder: 'Gedraag je, Noah.'

Maar Noah deed niet eens moeite om zijn glimlach te verbergen.

'Ze staat buiten. Volgens mij zal ze jou wel mogen. Bij ons komt ze in elk geval niet in de buurt.'

'Zelfs niet bij jou?' Willow trok een wenkbrauw op. 'Ik dacht dat jij alle paarden tam kreeg.'

'Zelfs niet bij mij, Willow,' antwoordde hij, zonder op haar uitdaging in te gaan. 'Ik kom er niet doorheen.'

Willow tilde haar kopje op en blies in de dampende koffie. 'Waarom heb je haar dan gekocht?'

'Omdat...' Noah nam een slok. Hij hield van gloeiend hete koffie. '...ze het mooiste paard was dat ik ooit gezien heb en omdat Ralph Stigwood haar wilde laten afmaken omdat niemand binnen een meter afstand van haar kan komen.'

Willow zette haar kopje neer. Meteen was haar nieuwsgierigheid gewekt. Ze schoof haar stoel naar achteren en kwam overeind, waarbij ze haar best deed om de pijscheut niet te laten merken. 'Kom, laten we haar dan maar eens bekijken.'

Noah stond op en zette zijn hoed weer op. Met zijn koffie in de hand liep hij op zijn gemak naar de achterdeur en hield die voor haar open. Hij stak geen hand uit om haar te helpen bij het afstapje van de veranda.

Plotseling drong het tot Willow door dat dit een list was. Een manier om haar naar buiten te krijgen, weg van alle vragen en weg uit haar eigen gedachten. Ze keek over haar schouder en zag dat haar moeder hen met een liefdevolle blik nakeek. Toen ze langs Noah liep, vroeg ze: 'Heb je dit expres gedaan?'

'Wat? Een nachtmerrie van een paard kopen omdat ik had voorzien dat mijn koppige zus zo stom zou zijn om met een blessure door te dansen? Nee, Willow, zo ver reikt mijn vooruitziende blik niet.'

Ze rolde met haar ogen, alsof hij zich met opzet van de domme hield. 'Ik bedoel dat je het paard gebruikt om mij naar buiten te lokken.'

'O, dat.' Hij lachte. 'Ja, misschien wel.' Achter hen sloeg de hordeur dicht.

Nu ze naar de paddock liepen, slaakte Willow een demonstratieve zucht, maar ze voelde haar mondhoeken trillen van een onderdrukte glimlach. Ze vroeg zich af of dit de eerste keer was dat ze glimlachte sinds haar been haar in de steek had gelaten op het podium.

Hoofdstuk 2

Noah had niets te veel gezegd over Thunder. Het mooiste paard dat Willow ooit had gezien. Zwart als onyx, met een glanzende vacht waarin de zon weerspiegelde als olie op water. Er liep één witte streep over haar hoofd, alsof iemand met een verfkwast van haar ogen naar haar neusgaten was gegaan. De wind blies haar dikke manen naar één kant terwijl ze voortdurend op enkele meters afstand bleef – ondanks alle aangeboden pepermuntjes en appels – en hen opnam met een blik die duidelijk maakte dat ze niet onder de indruk was van wat ze zag.

De volgende ochtend lag Willow in bed. Het zonlicht viel door de gordijnen die ze de avond ervoor slordig had dichtgetrokken. Nu ze keek naar het vertrouwde rozenknoppenmotief op het behang van haar oude kinderkamer, dacht ze aan Thunder. Ze zou het tegenover Noah nooit toegeven, maar toen ze gisteravond tegen het hek van de paddock had geleund en in de ogen van het dier had gekeken, en daar dezelfde behoedzame koppigheid in had gezien, had ze een merkwaardige verwantschap gevoeld.

Ze probeerde weer in slaap te vallen, maar dat lukte niet; haar knie klopte. Langer in bed blijven liggen kon ze niet zonder dat haar gedachten afdwaalden naar het seizoen dat ze

misliep, naar de premières, het stemmen van het orkest, het geroezemoes van het publiek. Naar iemand anders die haar rol danste. Ze moest de angst onderdrukken die deze gedachte in haar opriep, de dringende neiging weerstaan om op te staan, zich aan te kleden en terug te vliegen naar de repetities. In plaats daarvan stond ze op, trok een legging, een topje en een vest met rits aan, en sloop zo stil mogelijk naar de keuken, zonder haar moeder te laten merken dat ze wakker was. Haar vader was al uren geleden vertrokken. Noah woonde in zijn eigen huis aan de andere kant van de ranch en was ongetwijfeld ook al aan het werk.

Willow pakte een appel uit de fruitschaal op de keukentafel. Nadat ze haar sportschoenen had aangetrokken, ging ze naar buiten om het paard op te zoeken.

Het medische team van de Cordelia Street Ballet Company had gezegd dat rust de enige oplossing was, dat ze de pijn al veel te lang had gemaskeerd met noodoplossingen. Willow had tegengestribbeld, maar niemand luisterde naar haar. De fysiotherapeut had voorzichtig geopperd dat wat tijd buiten de stad, met frisse lucht en ontspanning, misschien geen slecht idee was. En hoe irritant ze dat ook vond, nu Willow buiten bij de ranch stond, moest ze toegeven dat de ochtendzon op haar huid heerlijk aanvoelde, alsof warme handen op haar gespannen schouders drukten.

Er hing nog een koelte in de lucht die nog niet helemaal was verdwenen en boven het dauwnatte gras zweefde nevel toen ze voorzichtig naar de paddock liep.

Thunder stond helemaal aan de andere kant. Hooghartig en afstandelijk.

‘Hé, meisje,’ zei Willow zacht tegen haar, waarna ze langzaam haar hand met de appel uitstak.

Het paard verroerde zich niet. Het keek haar alleen aan

met een minachting die Willow deed glimlachen. 'Ik weet precies hoe jij je voelt,' zei ze. Leunend tegen het houten hek liet ze haar kin op één hand rusten en ze bleef met de andere, uitgestrekte arm de appel voorhouden.

Na een tijdje afwachten en toekijken, terwijl Thunder geen aanstalten maakte om dichterbij te komen, keek Willow om zich heen om te zien of er iemand in de buurt was.

Het erf was verlaten – zelfs Rocky, de bordercollie van de familie, was nergens te bekennen. Met de appel nog in haar uitgestoken hand maakte ze het hek van de paddock open en stapte naar binnen.

De oren van Thunder gingen plat in haar nek.

Willow perste haar lippen op elkaar. Nogmaals keek ze om zich heen. Ze wist dat Noah haar onmiddellijk met een scherp fluitsignaal zou wegsturen als hij haar zag. Ze zette nog een paar stappen.

Plotseling schoot er een felle, onvoorspelbare pijn door haar knie, waardoor ze even wankelde. Ze bleef staan, sloot haar ogen en liet de pijn weer wegtrekken.

Het paard snoof, gooide haar hoofd omhoog en zwiepte met haar prachtige lange staart.

'Rustig maar, ik ben Willow,' zei ze. 'Ik kom niet dichterbij, ik dacht alleen...'

Maar voordat ze haar zin kon afmaken, schoot Thunder plotseling weg. Op een haar na miste ze Willow, die geschrokken achteruitdeinsde. De pijn in haar knie schoot opnieuw door haar heen en hield haar aan de grond genageld. Veel te laat beseftte ze dat ze te lang in New York had gewoond en het hek van de paddock niet goed had gesloten. Thunder had haar kans gezien.

'Verdorie!'

Noah zou haar vermoorden.

Aan de andere kant van het weiland zag ze hoe de gitzwarte vacht van Thunder schitterde in de zon, nu ze in de richting van de bergen galoppeerde. Dat paard kon ongelooflijk hard lopen.

Enkele ogenblikken bleef Willow als verlamd staan, verstijfd van paniek en besluiteloosheid. Moest ze op zoek gaan naar Noah? Of achter het paard aan gaan? Ze zweette van de pijn in haar knie. Eigenlijk zou ze eerst een paar pijnstillers moeten innemen en haar knie moeten intapen, maar Thunder werd in de verte steeds kleiner.

Zo snel als haar manke been het toeliet strompelde ze naar de schuur, greep de sleutels van de terreinbuggy. Nog voordat ze goed en wel had nagedacht over wat ze deed, reed ze al over de velden achter Thunder aan.

Het pad bestond uit droge, gebarsten aarde, waardoor haar lichaam alle kanten op schudde wanneer ze door kuilen en geulen reed. Haar knie schreeuwde het uit van de pijn. Af en toe ving ze een glimp op van Thunders glanzende zwarte vacht.

Hoe ver moest ze doorgaan voordat ze omkeerde? Hoe ver zou Noah gaan?

Pas toen ze een strook dennenbos in reed, beseftte ze waar ze was en minderde ze vaart.

Dit was het land van de familie Hawkins.

Willow slikte.

Hier hoorde ze niet te zijn. Alleen al bij de gedachte aan deze plek liep er een rilling over haar rug.

Al jaren woonde hier geen enkel lid van de familie Hawkins – zelfs helemaal niemand – maar toch... Geen enkele Carter die niet helemaal gek was, zou ooit ongevraagd hun terrein betreden.

Willow keek over haar schouder. Als ze nu terug naar huis

ging, zou ze moeten uitleggen wat er gebeurd was. Dat zou gênant zijn. Dan zou ze zich schuldig voelen. Iedereen zou zuchten en haar aankijken alsof die domme kleine Willow weer eens een verschrikkelijke beslissing had genomen.

Maar ze wilde ook niet luidruchtig haar aankomst op het terrein van de familie Hawkins aankondigen. Ze zette de motor van de buggy af, stapte uit en liep behoedzaam tussen de dennenbomen door die het land van de familie Hawkins scheidden van de ranch van haar familie. Haar knie protesteerde vanwege de ongelijke bodem. Uiteindelijk kwam ze uit bij een open weide – een onverwachte explosie van felroze en gele kleuren, overwoekerd met wilde bloemen. In de verte zag ze het oude huis, waarvan het dak door weer en wind was aangetast. Dichterbij was de paddock met het half ingestorte, verrotte houten hek. Ze deed nog een paar stappen om die beter te kunnen bekijken.

Toen zag ze Thunder. Het paard stond tussen de bloemen, links van het oude hek. Haar vacht was bezweet en haar blik was strak op iets gericht.

Op iemand, besefte Willow ineens.

Het voelde alsof haar hart, haar adem en haar gedachten tegelijkertijd stilvielen. Want daar stond, met één hand rustig naar het schichtige paard uitgestoken, niemand minder dan Dylan Hawkins.

O nee.

Versleten blauwe Levi's, een zwart t-shirt dat inmiddels bijna grijs was, blond haar dat nodig geknipt moest worden en achter zijn oren was geschoven, een zweem van een baard, en nog altijd hetzelfde scherpe profiel, waardoor Willow een vreemd gevoel in haar buik kreeg. Als je je ogen een beetje dichtkneep, leek het alsof hij zijn footballshirt aanhad en zo het veld op kon draven.

Zij hoorde hier niet te zijn.

En belangrijker nog: hij ook niet.

Willow had Dylan Hawkins al meer dan tien jaar niet gezien, en daar stond hij dan, midden in de weide. Hij had haar ontembare paard volledig in zijn ban.

Dylan draaide zich niet om. Al zijn aandacht ging naar Thunder nu hij stap voor stap dichterbij kwam. Willow keek vol verbazing toe. Ze zag zijn mond bewegen en vroeg zich af wat hij tegen het paard zei waardoor hij steeds dichterbij kon komen. Ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Het was alsof zij en Thunder allebei gehypnotiseerd waren. Dylan mompelde voortdurend iets, voorzichtig in zijn bewegingen, maar zonder aarzeling. Er zat geen angst in zijn houding en evenmin een spoor van bezitsdrang. Voor haar ogen leek Thunder langzaam te ontspannen. Ze liet haar hoofd een beetje zakken. Willow had graag haar blik willen zien. En toen legde Dylan opeens zijn vlakke hand tegen de basis van haar hals. Willow zette grote ogen op. Ze kon nauwelijks bevatten wat ze zag. Het leek wel magie. Die eenvoudige aanraking deed haar adem stilvallen.

Een vogel kraste luid, waardoor ze opschrok.

Ze was op verboden terrein. Als Dylans vader nog had geleefd, zou hij inmiddels een waarschuwingsschot hebben gelost om haar duidelijk te maken dat ze nooit meer een voet op zijn land moest zetten.

Bij die gedachte draaide ze zich snel om en ze liep zo vlug als haar knie het toeliet terug naar de buggy. Ze startte de motor en keek niet meer in Dylans richting. Tussen de dennen door reed ze terug, haar hart zonk in haar schoenen bij de gedachte dat ze dit allemaal zou moeten uitleggen aan Noah en haar vader.

Maar opeens leek dat een stuk minder belangrijk nu ze wist dat Dylan Hawkins terug was in Autumn Falls.